Spreken over zorgplanning met Turkse ouderen: Wat zijn hun ideë?n en welke vormen drempels voor een gesprek hierover met de huisarts?

Haio: HOLAIL MOHAMED Amina , U.G.
Promotor: WILLEMS Sara , U.G.
Praktijkopleider:

Context: Vandaag de dag wordt de eerste generatie niet-Westerse migranten in België een bejaarde populatie. Daardoor is er weinig ervaring met deze populatie en bieden vele nieuwe uitdagingen zich aan. Voorafgaande zorgplanning (VZP) is ??n van deze uitdagingen en begint bij een goeie communicatie met de huisarts. Turkse ouderen maken in Gent een belangrijk deel uit van de allochtone populatie. Studies omtrent de communicatie rond zorgplanning met Turkse ouderen zijn schaars. Daarom worden in deze masterproef de ideë?n en mogelijke drempels van Turkse ouderen onderzocht die belangrijk zijn voor een vlottere communicatie tussen huisarts en patiënt.

Onderzoeksvraag: Is er bij Turkse ouderen een behoefte aan praten over het plannen van de zorg? Zijn er specifieke ideë?n over VZP waarmee de huisarts rekening kan houden en welke hiervan vormen mogelijke drempels tot een gesprek hieromtrent met de huisarts?

Methode: Eerst werd een literatuuronderzoek uitgevoerd naar reeds gekende ideë?n en drempels omtrent zorgplanning bij ouderen van ?andere etnische afkomst?. Nadien werd ook specifieker dit onderwerp bij de Turkse populatie onderzocht. Aanvullend werd een kwalitatief onderzoek uitgevoerd op basis van semi-gestructureerde interviews bij Turkse patiënten ouder dan 55 jaar.

Resultaten: In het totaal werden acht interviews ge?ncludeerd in deze masterproef. Alle deelnemers werden gerekruteerd uit twee Gentse wijkgezondheidscentra. Er lijkt bij de ondervraagde populatie amper tot geen behoefte te zijn aan het praten over zorgplanning met de huisarts. Factoren die deze behoefte minder groot maken zijn het volledig vertrouwen op zorg door anderen, religie en geen actuele nood aan zorg. Angst was de enige geobserveerde factor die de behoefte aan praten over latere zorg groter maakt. Het concept van ?negatieve wilsverklaring? is niet gekend noch gewenst in deze populatie. De belangrijkste geobserveerde drempel voor een gesprek over VZP is de kleinere nood aan autonomie bij de ondervraagde populatie. Hierdoor worden verantwoordelijkheden vaker bij een externe entiteit gelegd: God, de dokter of de kinderen. Het vaak vermelde taboe rond dit onderwerp speelde volgens de ondervraagde patiënten weinig rol.

Conclusie: Gezien de minder grote nood aan zelfbeschikking is er in deze bevraagde populatie minder behoefte aan het plannen van de zorg. Het door de huisarts aftoetsen van de behoefte aan zorgplanning lijkt de eerste stap in het proces van VZP, waarna de mogelijke drempels kunnen worden ge?xploreerd. De kennis van deze individuele ideë?n en drempels kunnen zo leiden tot een vlottere communicatie over de latere zorg tussen de huisarts en zijn oudere Turkse patiënt.